

[Boligministeren.]

At der er problemer inden for denne sektor, som der er inden for de øvrige sektorer, er vist uomtvisteligt, og at vi i den langsigtede boligpolitik må se både på dette problem og på andre problemer, det behøver ikke at betyde, og det — det understreger jeg — betyder ikke, at det er de nuværende parcelhusejere, der skal rammes. Men når fru Clara Munck tidligere fra denne talerstol har fortalt, at den rentesikringsordning, som jeg nu har foreslået, i 1985 vil koste 1 milliard kr., så var det måske værd at understrege, at parcelhusfordelen vil koste et sted mellem 6 og 8 milliarder kr. på samme tidspunkt, og derfor kunne det godt tænkes, at det blev nødvendigt også at kigge lidt på disse problemer. Begge problemer, eller rettere sagt alle problemer, må vi tage op i en drøftelse af den langsigtede boligpolitik. Men jeg understreger endnu en gang, for at det ikke skal blive misbrugt af visse dele af pressen, at der er ikke fra socialdemokratiets side på nuværende tidspunkt nogen overvejelser om at jage parcelhusejere fra hus og hjem. Det er altså kommende parcelhusejere, vi må se på forholdene for.

Hr. Christophersen spørger mig direkte, hvorfor dette spørgsmål ikke er forelagt kapitalmarkedsrådet sammen med de andre. Det har jeg tidligere haft lejlighed til at svare hr. Christophersen på i udvalgsarbejdet, idet jeg har sagt, at dette spørgsmål er så overskueligt. Som man husker, medførte et ændringsforslag, at renten i rentesikringsordningen blev forhøjet fra 5 1/2 til 6 pct. og dermed skete der en reel besparelse på 19 mill. kr. i rentesikringsudgifterne. Vi har ment, at behovet for den hjælp, der ydes gennem det foreliggende lovforslag, var større. Det var årsagen til, at vi måtte have dette igennem nu, mens de andre problemer altså blev forelagt for kapitalmarkedsrådet.

Jeg har hermed også svaret på en del af de problemer, hr. Dahlgaard rejste. Jeg kan ikke være enig med hr. Dahlgaard i den bestræbelse, der fra hr. Dahlgaards side har været for at trække boligproblematikken fra boligudvalget over i andre økonomiske udvalg, idet jeg er af den opfattelse, at det er folketingets boligudvalg, der må træffe disse beslutninger, naturligvis under økonomisk ansvar for, hvordan det økonomiske helhedsbillede er. Det er ikke noget, jeg har

behøvet at rette henvendelse til kapitalmarkedsrådet om, det har ligget i hele oplægget fra budget- og økonomiministeren til kapitalmarkedsrådet, at der skal ses på en fordeling af de kapitaler, der er til rådighed, herunder naturligvis også spørgsmålet om, hvor meget der skal bruges i boligsektoren. Det ligger ganske klart, at det er med i kapitalmarkedsrådets drøftelser, derfor er det altså ikke nødvendigt direkte at anmode om, at man tager det med. Jeg er altså af den principielle opfattelse, at boligproblemerne skal behandles i boligudvalget med det økonomiske hensyn, som vi naturligvis bør tage.

Clara Munck: Jeg vil gerne sige til hr. Henning Philipsen, at han da heldigvis har misforstået mig. Det forstår jeg også vil glæde ham. Det, jeg sagde, var, at sådan som lovgivningen nu er udformet, og med de beføjelser, boligministeren har, både efter lovforslaget og efter loven i almindelighed, så kan almennyttigt boligbyggeri sætte millionbyggeri i gang uden at komme med andre kontantbeløb end dem, den mindrebedrøvede del af befolkningen kommer med, nemlig indskuddet på 3 pct. Det drejer sig om lånegrænserne. I øvrigt er jeg enig med hr. Henning Philipsen i, at vi selvfølgelig må have løst problemet om indskudsbetalingen.

Når hr. Henning Philipsen siger, at det almennyttige byggeri selvfølgelig må være henvist til obligationsmarkedet — det var nu ikke de ord, han brugte — må jeg sige, at det er ikke i overensstemmelse med vores syn på landsbyggefonden. Den var jo netop bygget op, for at det almennyttige byggeri solidarisk kunne være med til selvfinansiering. Sigtet var i hvert fald i VKR-regeringen, også med den lovgivning, vi gennemførte, og som hr. Henning Philipsen nu hjælper boligministeren med at få afskaffet, at vi skulle opbygge sådanne midler, at vi kunne billiggøre byggeriet for dem, der bygges for. Vi har allerede konstateret, og det har boligministeren jo også måttet indrømme, at alene dette lovforslag betyder ca. 50 mill. kr. mere ud på obligationsmarkedet. Det er penge, der skal forrentes. Højere rente for boligbyggeriet betyder højere leje, det har vi jo drøftet så mange gange. Højere leje betyder højere boligsikring, altså større offentlige udgifter, og større offentlige ud-